

Ungdom: *Om Jørgen og mig selv*

Min bedste ven i barndommen – og i ungdommen – var Jørgen, som var på alder med mig. Det var således, at vi havde samme interesser og kom godt ud af at dele dem med hinanden.

Udover gængse børne- og ungdomslege – kunne vi begge lide at tegne. Ofte tog vi rundt og tegnede karakteristiske bygninger – eller dyr i zoologisk have. Vi havde begge partoutkort til Aalborg Zoologiske Have – og kom der ofte. Vi fotograferede, fremkaldte og kopierede fotografier. Og vore forældre meldte os på danseskole som vi hadede som pesten! Det vil nu sige, at danseskolen blev os en helt god lille ”forretning”, idet vi foto-graferede til afdansningsballer og de par som deltog i forskellige mesterskaber inden for dans. Det var en rigtig god forretning, for alle udgifterne til film, fremkaldelse og kopiering, betalte min far, og vi havde derfor rene indtægter. Jørgen ”ejede” en hytte, som var beliggende i forældrenes baghave. Deri blev installeret lys ved hjælp af automobil pærer og vi fik strøm fra et gammelt bilbatteri. Det havde hans far installeret for Jørgen. En overgang købte og solgte vi stuefugle, som vi havde bure til i hytten.

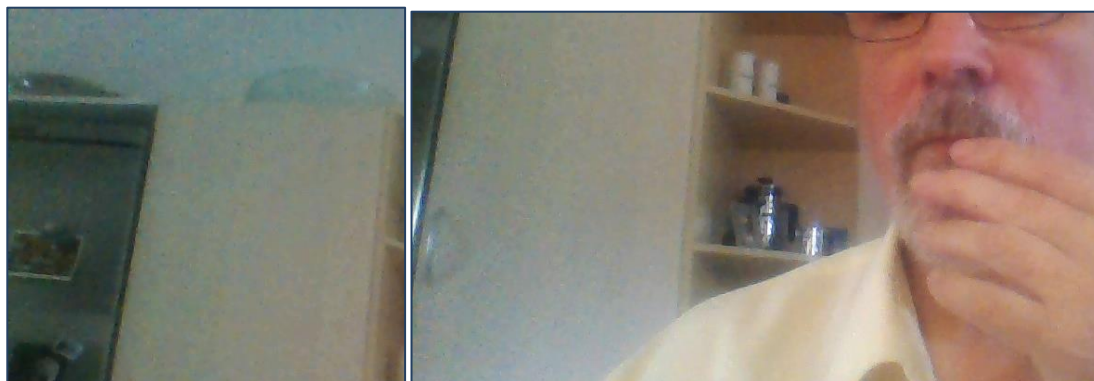
En dag kom Jørgen og foreslog mig, at vi tog på biblioteket i Vejgaard – ikke på børnebiblioteket, som vi plejede, men på ”de voksnes” bibliotek. Normalt måtte vi børn ikke komme der, hvis ikke vi var ifølge med voksne. Der var en tyst stemning, folk talte sagte – og da vi jo var på ”forbudt grund” var vi lidt bange for den mandlige bibliotekar – ham med de tykke brilleglas!

Vi skulle ikke se ”de frække bøger” denne dag – dem om menneskets forplantning, som vi havde gjort tidligere. Jørgen viser mig en bog, som han havde læst og anbefaler mig at læse den. Jeg var jo ikke ret god til at læse og havde rent faktisk aldrig på dette tidspunkt – selvstændigt – læst en hel bog. Og så endda en voksenbog!

Den hed ”Vildt er mit liv” og var på 369 sider. Altså en ordentlig moppedreng for sådan en som mig. Den blev dog lånt med hjem og med allerstørste besvær blev den læst da den fangede min interesse, ligesom den havde gjort for Jørgen. Forfatteren – som jeg nu har fundet frem til igen, hed Peter Ryhiner – beskrev sit liv som Schweizisk dyrehandler. Han havde rejst jorden rundt efter 2. verdenskrig og indsamlet vilde dyr i Afrika, Sydamerika, Indien og i østen og sikkert mange andre steder – og senere solgt dem til amerikanske og europæiske zoologiske haver. Altså både en opdagelsesrejsende, men også en zoolog og dyreindsamler.

Den fængede os meget – den bog. Jørgen og jeg begyndte derfor også at tage på ”ekspeditioner”. Jørgens far havde en fisketaske, som vi måtte låne, hvori vi lagde forstørrelsesglas, henkogningsglas med metal lukkeklemme, pincetter i flere former samt gamle militærkikkerter. Vi lavede indsamlingsnet af et kosteskæft omviklet med ståltråd og gamle nylonstrømper. Det hele blev spændt fast på vore cykler. Og til Jørgens bagagebærer var konstrueret et bur hvori de dyr skulle være, som vi eventuelt måtte fange. Buret kom nu for øvrigt aldrig i brug. På min cykel var bundet en marga-rinekasse, hvori lå de zoologiske bøger, som vi medbragte – bl.a. ”Dyr i farver” og ”Fugle i farver” skrevet af den legendariske skovrider Hans Hvass.

Således var vi klar til at starte de store ekspeditioner – ud til alverdens dyr – og vore mødre udstyrede os med hver en madpakke – og vi fik 50 øre til en sodavand. Vi drog ud i verden – ud til Zoologisk Have. Hertil gik mange ekspeditioner, og vi studerede dyrene, syntes vi. Vi tegnede små ubehjælpssomme skitser af elefanternes øre og fingre i snablen. Sådan at vi – hvis vi senere et tilfældigt sted skulle se en elefant – ville være i stand til at afgøre om vi stod overfor en indisk – eller en afrikansk elefant. Vi tegnede og noterede forskellene på ægte krokodiller og alligatorer. Vi tegnede mønstrene af fra girafferne – og blev rene specialister, idet vi hurtig kunne se om vi havde med en netgiraf fra Etiopien eller en masaigiraf fra Østafrika – at gøre. Ligeledes blev zebraer, aber og mange fugle indgående studeret. Jo – vi studerede!

Når vore ”jagter” ikke gik til eksotiske lande eller ækvator – via zoologisk have, udforskede vi omegnen hvor vi boede. For enden af gaden lå markerne endnu som landbrug fra Sohngårdsholm Slot. Bag dem lå byens golfbane. Mellem disse marker og golfbanerne lå fredfyldte vandhuller og der stod uberørte læhegn fra landbrugets tid mellem golfbanerne. Ind-imellem var små skovbryn, plantager og endnu lidt vild skov. Alt dette var et rent eldorado for vi to naturforskere. Her fangede vi sommerfugle og in-sekter med net. Vi indsamlede haletudser, salamandre, vandkalve og tæger. Vi fangede mus, firben og snoge. Vi fandt fuglereder og vi så gennem vore gamle militærkikkerter masser af fugle og harer.

På apoteket købte vi injektionssprøjter, kanyler og æther. I et syltetøjsglas lagde vi vat og træuld i bunden, hvorover vi hældte flydende gips, som når det var styrket blev gennemhullet med en strikkepind. Til slut hældte vi æther ned i glasset, og lukkede omhyggeligt låget. Når vi senere havde fan-get en sommerfugl blev den aflivet i dette giftkammer. Af og til – når vi havde rigtigt ”travlt” blev vi selv berusede af ætherdampene, fordi vi glemte at være forsigtige. Ætherdampe er faktisk ret ubehagelig at blive beruset af!

Vel hjemme i hytten – hvor vi efterhånden havde et helt lille zoologisk ”laboratorium”, blev sommerfuglene forsigtigt spændt op mellem to små stykker træ. En vinge på hvert stykke træ, som var høvlet i 30 grader, så vingerne kom til at tørre i en god og smuk stilling. Senere monterede vi de tørrede sommerfugle i nogle kasse, som min far havde ladet fremstille til os. Der skete af og til det, at sommerfuglen ikke var helt død, men kun be-døvet i giftkammeret. Når så de var spændt op, og der var sat en lille tynd nål gennem kroppen, så vågnede de op igen, og forsøgte at bevæge vingerne, som jo var fastspændte. Jørgen erklærede derfor at vi måtte stoppe med denne dyremishandling, og vi fandt så på andre ting at foretage os ude i naturen.

Uglegylp er også meget spændende at studere. Vi dissekerede dem og klæbede indholdet op på små sorte stykker pap. På denne måde kunne vi se hvad fuglens sidste måltid havde været. Fandt vi en død fugl, plukkede vi vingen af og tørrede den. Ofte skar vi hovedet af fuglen, og kogte kraniet så det blev smukt hvidt. Hugorme, snoge, snoge æg, tudser, firben, hunde-stejler o.s.v. puttede vi i glasflasker med sprit, som vi købte hos Kemisk Industri inde i Aalborg. Hos slagteren fik vi udleveret svineblærer som vi tørrede og senere anvendte som låg på glassene. Når blæren var trukket om glasset blev toppen omviklet med sejl-garn og det hele lakeret. Derved fik vi smukke præparater.

Jo, vi studerede dyrelivet! Og Jørgen erklærede, at han ville være dyrlæge, når han blev voksen. Og det blev han. Og jeg erklærede. At jeg ville være konservator når jeg blev voksen. Og det blev jeg ikke – men næsten!